

DOMIŠLJIJA (DALEČ V XX. STOLETJU N. E.)

Milivoj Slaviček

V potu svojega obraza z boka se na bok obračam
na hrbet zavaljen: o tem so govorili vrači in ustanovitelji religij
da je to kazen in usoda, so oznanjali. Pisali filozofi so o tem in psihologi
opazovali položaj, a nihče ni predlagal, naj bi vstal ali vsaj bolj legel
Niso pozabili, da sem človek, vsak na svoj način so to poudarjali
(po malem bojazljivo in s pomisleki)
a malokdo od njih mi je bil všeč
Vmešali so se, zdavnaj že, državniki in reformatorji, o, in vojskovodje
seveda, in trgovci
stvar se je vse bolj zapletala
prišli so še revolucionarji, da povedali bi svoje
A jaz sem ležal, stegovaje roke, da bi dosegel, sem si prizadeval,
da bi zrušil
govoril pesmi sem (in psovke), videl mehke in visoke sem zastave
in to še zdaj počnem in to še zdaj počnem, nemočen, še celo pozabljam
(v potu svojega obraza, ko obračam z boka se na bok)
a star sem že precej in čudežno sem velik
igra pa še vedno traja (zgodovina pa in dnevi okrašeni so
s kričečim perjem).
Po meni padajo, pri tem, vijaki in cele plošče neprekinjenih napredkov
Bil bi že čas, da tudi moja strpnost bi slavili

TELO ŽENE

Zvonimir Golob

*Cuerpo de mujer, blancas colinas
musculos blancos...*

Pablo Neruda

Telo žene, skrit neznani čudež v tebi,
je kje od moje večja nežnost
ko v svetlobe svoje senci ljubka spiš?

Ko se kot v ponikalnico potapljam vate
imena rož ponavljam, da bi te pojasnil:
petunia, azalea, robinia, hispida.

Ti se igraš med spanjem, reka, ki potapljam vanjo
svoje roke, žalostna in večna
s svojim prodcem iz biserovine in sežganega mahu.

Na tebi vse spoznavam in se čudim vsemu:
tu je brezno, iz katerega prihajam in ki vanj se vračam,
in ko umiraš, slana žeja me obišče, sladka bolečina.

Glej, kako te iščem: kot odmev svoj glas,
kot glas odmev svoj, ki ne neha
in gori mi v krvi, v moji glavi brez luči.

Glej, kako želim te: kakor pusta površina vode
svoj vrtinec, da bi jo vznemiril in da bi obstala tam, kjer vse,
kjer vse začne se in od koder ne odide smrt.

Je od kovine tvoje še kaj lepšega,
od sadja tvojega, ki se ponuja? Jaz sem ladja,
ki se potaplja in med tvojimi obalami se pozibava.

Glej te premagane in gole, toda kdo bo šel
pod slavolokom z vencem grenkih lovorik?
V tvojem snu sem tudi jaz zgubljen za vedno.

Zazrt v prostore brez meja odpiram
kos za kosom tvojega telesa, ki se več ne razlikuje
od mene v meni, le enako in enako.

Tu je še nevidna pesem, ki spreminja
vse tvoje čute v enega, drhtečega v dežju,
in nebo prekleta, ki vse rani, joče izza tvojih vek.

NARONSKA SIESTA

Ivan Slamnig

Bela majhna kolonada.
Glej od stebra k stebri se plazi
z divjimi očmi in v žoltem risovem kožuhu.
Gledam ga, ko se odlepi
od stebra, gre po čistini,
potem ga spet steber zakrije.
Glej, kako visok je, glej, kako je lep
glej, kako je divji, ah, kako je divji.
Glej, črne mu lase poglej, njegov pogled.
Kakšen Vardaeus bo,
kdo ve, katero divje pleme
Daorseus, Naresius,
Delmat, Croat
(Gledam ga in zobljem grozd
na svoji zidani terasi
ki jo obroblja bela kolonada)